

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SEEA
203/27.04.2012

NR. 746 /DPSSG
DATA 19.04.2012

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea OUG nr.111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copilului*, inițiată de domnul senator Emilian-Valentin Frâncu și de doamna senator Elena Mitrea din Grupurile parlamentare ale PNL și PSD (**Bp. 694/2011**).

I. Principalele reglementări

Inițiatorii propun acordarea concediului și a indemnizației pentru creșterea copilului, precum și a stimulentului lunar, reglementate de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare*, pentru toți copiii persoanelor îndreptățite, fără a limita acordarea acestora la primele trei nașteri sau, după caz, la primii trei copii.

Potrivit celor prezentate în Expunerea de motive, prin soluțiile propuse se intenționează eliminarea „*situației discriminatorii*” în care se află copiii rezultați dintr-o a 4 a naștere. O astfel de situație ar fi creată, în opinia inițiatorilor, de dispozițiile actului normativ a cărui modificare se

intenționează și care prevăd că indemnizația lunară și concediul pentru creșterea copilului, precum și stimulentele de inserție se cuvin pentru fiecare dintre primele 3 nașteri sau, după caz, pentru primele 3 situații asimilate nașterii.

Se mai susține că discriminarea există și în ceea ce privește mamele, dat fiind că beneficiază de drepturile mai sus menționate doar cele care lucrează.

II. Observații și propuneri

1. Menționăm faptul că *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2010* conține prevederi referitoare la acordarea concediului pentru creșterea copilului pentru toți copiii persoanelor îndreptățite. În acest fel sunt respectate prevederile *Directivei 2010/18/UE a Consiliului din 8 martie 2010 de punere în aplicare a Acordului-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului încheiat de BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP și CES și de abrogare a Directivei 96/34/CE*. Potrivit prevederilor Directivei menționate, statele membre sunt obligate să garanteze dreptul persoanei la concediul de creștere a copilului, iar în ceea ce privește veniturile acordate pe această perioadă, acestea trebuie să fie examinate și determinate de către statele membre și/sau partenerii sociali în conformitate cu legislația națională și/sau convențiile colective și practicile naționale.

Totodată, menționăm și faptul că, în vederea eficientizării programului de acordare a concediului și a indemnizației pentru creșterea copilului, acesta a fost reanalizat ținând cont de durata de acordare și principiile de finanțare din alte state membre ale Uniunii Europene care au indemnizații similare. În urma acestei analize s-a constatat că doar 15 din cele 27 de state membre acordă indemnizație pentru creșterea copilului, printre acestea fiind și România. Celelalte state acordă doar *concedii de maternitate*, în baza unui sistem contributiv, și *concedii fără plată pentru creșterea copilului*, la solicitarea persoanelor.

2. Prin acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, precum și a stimulentei lunare, indiferent de numărul nașterilor sau, după caz, al copiilor, propunerea legislativă ar genera un efort bugetar suplimentar pentru următorii ani, efort bugetar care nu a fost estimat în Expunerea de motive.

Prin urmare, reamintim faptul că inițiatorii propunerii legislative aveau obligația, în conformitate cu prevederile art.15 din *Legea nr.500/2002*

privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și art.7 din *Legea responsabilității fiscal-bugetare, nr.69/2010*, să prevadă sursele de acoperire a majorării cheltuielilor bugetare și să prezinte declarația potrivit căreia aceste majorări sunt compatibile cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară.

Totodată, potrivit prevederilor art.138 alin.(5) din *Constituția României, republicată*, „*Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

3. În ceea ce privește argumentația expusă în instrumentul de prezentare și motivare, considerăm că aceasta trebuie reanalizată din perspectiva faptului că instanța de control constituțional, în jurisprudența sa constantă, a arătat că, potrivit celor statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, „*o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere*¹”.

Or, în cauza de față, măsura contestată urmărește un scop legitim, acela de a asigura existența fondurilor necesare pentru ca toate persoanele aflate în situațiile reglementate de actul normativ criticat să poată beneficia de drepturi de protecție socială de natura celor avute în vedere de legea analizată.

În lipsa unei astfel de reglementări, în contextul crizei economice de care și România este afectată, există riscul iminent ca o mare parte sau chiar toate persoanele aflate în situația respectivă să nu mai poată beneficia de concediu de creștere a copilului, respectiv de indemnizație pentru creșterea copilului.

Mai mult, precizăm că reglementările criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipotezele normelor legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, motiv pentru care apreciem că nu este întemeiată susținerea cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din

¹ În acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, Marckx împotriva Belgiei, 1979, Rasmussen împotriva Danemarcei, 1984, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, 1985, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Larkos împotriva Ciprului, 1999, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența CEDO, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, Gaygusuz împotriva Austriei, 1986, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004)”.

Constituție. În același context, semnalăm că legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, este în drept să adopte, prin legi speciale, reglementări diferite pentru anumite categorii de persoane. Tratatul juridic diferit, astfel stabilit, nu reprezintă privilegii și nici discriminări în sensul interzis de art. 16 alin. (1) din Constituție, ci se justifică, obiectiv și rezonabil, prin situația diferită în care se află acele categorii de cetățeni.

4. Referitor la modificarea **art. 16** din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2010*, semnalăm că plata indemnizațiilor respective poate să înceteze și ulterior momentului în care încetează dreptul la respectiva indemnizație¹, astfel încât considerăm că forma în vigoare a textelor vizate este corectă, iar varianta propusă este posibil să fie greșit interpretată și aplicată și să ducă în practică la afectarea dreptului la indemnizația vizată de textele în discuție.

5. Referitor la soluția propusă pentru **art. 22 alin. (2)** din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2010*, potrivit căreia concediul pentru creșterea copilului nu mai constituie și vechime în specialitate, ci doar vechime în muncă și în serviciu, este necesară reanalizarea și motivarea corespunzătoare, având în vedere că o asemenea soluție ar putea fi considerată ca afectând dreptul la pensie al unor categorii² profesionale în cazul cărora o astfel de vechime este un element esențial în stabilirea dreptului la pensie și, în consecință, măsura ar putea fi apreciată ca fiind neconstituțională.

De asemenea, menționăm și faptul că vechimea în specialitate a fost introdusă în mod special pentru asigurarea egalității de tratament între persoanele care lucrează în baza unui contract de muncă și cele care au raporturi de serviciu (de ex. funcționarii publici) și, prin urmare, nu suntem de acord cu eliminarea acestei prevederi.

¹ Spre exemplu, deși copilul împlinește vârsta de 1 an și dreptul la indemnizație încetează, există posibilitatea ca plata efectivă a sumelor cuvenite până la acest moment să se facă după ce copilul a împlinit vârsta respectivă.

² Avem în vedere categoria profesională a magistraților referitor la care Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 873/2012, a precizat că: „(...) *statutul constituțional al magistraților – statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii – impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzut de art. 1 alin.(3) din Legea fundamentală*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Mihai - Răzvan ȚIGUREANU

Domnului senator **Vasile BLAGA**

Președintele Senatului